

тѣ войски; та нѣкои отъ ходившитѣ, захванахъ да имъ расправятъ кое какъ станало и докарахъ работата до грабежътъ въ градътъ, дѣто да ли не е възможно и тукъ да се употрѣби? Така като си поприказвахъ и се попочернихъ отъ радостъ съ по 50 драма отъ много души ракийка за благодарение на Бога, който имъ е пратилъ Русцитѣ да ги отгърватъ отъ заклетитѣ имъ врагове Турцитѣ, а особено за тия, които сж дошли въ Стара-Загора, да сж живи и да живѣятъ тия юнаци, които били повечето все Българе; та почернихъ и назидъ съ по една ракия. Азъ въ това врѣме като странепъ по между имъ ме гледахъ тамъ и все си мълчахъ; та нѣкои даже се осмѣлихъ та ме попитахъ: ти Г-не отъ дѣ си? Отговорихъ имъ че съмъ отъ Стара Загора, а сега съмъ учитель въ Кара-Бурунъ, дѣто мислихъ да си ида тая ноцъ; нъ се оставихъ, защото имамъ нѣкои работи, които трѣбова да си прибера отъ тамъ. Слѣдъ това другарѣтъ ми, като испи една двѣ, — каза ми: стой тукъ ти, азъ ще да се порасходи малко изъ село, че пакъ ще се завърна да си идимъ. Азъ разбрахъ вече напълно неговото намѣрение, и го оставихъ свободенъ на волята му, ако ще краде да краде, ако ще убива да убива, всякой ще отговаря прѣдъ Бога за дѣлата си; та що ме е грижа като не слуша! Когато азъ чакахъ на срѣдъ селото имъ, людѣтъ, които се чернихъ, покрай другото зехъ и да се прѣпиратъ, кои волове отъ турскитѣ, кой отъ по-заможнитѣ да ги земе като ще му трѣбоватъ много за оранъ споредъ многото му ниви и се распорѣждахъ тамъ въ прѣпирнитѣ си, а бакалинѣтъ гледаше да земе отъ тѣхъ по-много парички за сполукитѣ имъ отъ черпение, като ги караше често и да почерповатъ. Най-послѣ чернихъ, чернихъ и намисленото не забравяхъ, дѣто зехъ да излизатъ отъ дюкянѣтъ му единъ по единъ и се разотидохъ штога най-подиръ никой не остана, освѣнъ азъ и той. Седѣхъ, седѣхъ при бакалинѣтъ и видѣхъ, че другарѣтъ ми нѣма да дойде, защото се забави много, казахъ му сбогомъ, сбогомъ и се отправихъ самъ къмъ нжтѣтъ за селото ми. Когато вървахъ самъ по нжтѣтъ и се разгледвахъ на око-